

הפלגת לילה / תערוכה קבוצתית

מקס אפשטיין / יוסי וקסמן / לנה זידל / עודד זידל /
מיכאל יחילביץ' / בוריס כץ / יובל קדר / נדיה עדינה רוז
אוצרת: שוש אברבוך

הספינות הפליגו,
הפליגו למסען ביום נסתר כלשהו,
והמסלול שבו היה עליהן לנסוע היה כתוב במקצבים,
במקצבים האבודים של השירים המתים ששר הימאי בחלום...

(מתוך: פרננדו פסואה, 'הבית הלבן ספינה שחורה', תרגום: רמי סערי ופרנסיסקו דה קושטה ריש)

הלילה מזמין שוטטות אך גם התכנסות, חיפושים והרהורים. הוא קשור למסתורין, כישוף, שינה וחלימה. החלום מאפשר את העלאת התת מודע, הנוגע במקומות של צל ומביא לשינויים בתודעה. שמונה אמנים יוצאים להפלגה, שבים אל עצמם ומציגים את פרשנותם לנושא התערוכה בוחנת את האפשרות כי עבודות אלו משקפות את רוח הזמן, בחיפושן אחר האנושי והאינטימי בעולם בו שולטות רשתות חברתיות וירטואליות ובהצפה גלובלית של מידע.

מקס אפשטיין משוטט בירושלים, מקור ההשראה ליצירתו. המיצב "פחם" הוא תגובה לשריפה שפרצה ביער ירושלים. צילום היער, פיסול בחמר, ליקוט עצים וחפצים אותם הוא ממחזר ושורף, הופכים לתפאורת חלום.

יוסי וקסמן מאזכר יצירות קנוניות, לעתים תוך התרסה. בעבודתו האקספרסיבית החייל הישן מוקף סיוט של בעלי כנף גרוטסקיים וחית טרף, הרמז להדפס של פרנסיסקו גויא "תרדמת התבונה מולידה מפלצות" וכן לסדרת החיילים של משה גרשוני.

לנה זידל משלחת את להקת זאביה בלילה אל רחבת כיפת הסלע, רחבת הכתל ומקומות טעונים אחרים. עבורה הזאב הוא בעל יכולת של טיהור ושחרור. זאב הענפים יוצר תנועה ורישום בחלל והוא תזכורת לתופעות נסתרות הרוחשות בטבע.

עודד זידל מצויר פיסות נופים ליליים אורבניים ובהן מבני תעשייה וחצרות מפעלים. ציוריו משלבים עבודת מכחול חופשית עם משטחים גיאומטריים ומנהלים שיח עם האבות המייסדים של הציור המופשט.

מיכאל יחילביץ' מניח דמויות ישנות בסירות השטות ללא מכוון. עבודתו מרמזת על נוכחות המוות, למרות הצבעוניות הפסטלית ואופי הטיפול הרך.

בוריס כץ עוסק במחשבות והזיות הקשורות לחטא התשוקה. הוא מרמז על משל הבן האובד שעזב את בית אביו, בזבז את כספו בחיי הוללות והחליט לשוב. דרכו חזרה היא נושא עבודתו של כץ.

יובל קדר מתבונן באנשים ישנים ומוקסם מיכולתם להתנתק מהמציאות. רעייתו הישנה מוקפת צמחייה שנראית כצומחת מראשה או מחלומה. פליט אפריקאי ישן בשדה בתל-אביב, ראשו כאבן והוא חסר גוף ושורשים.

נדיה עדינה רוז משתמשת בפריטים מבית ילדותה הקשורים לרוב לשינה: כריות, ציפות, בדים. היא מוצאת בהם רבדים של זיכרונות וחלומות העוברים מטמורפוזת והופכים ליצירה חדשה. מפתיע למצוא עד כמה סוגת הלילה מעסיקה את האמנים. זה מעלה את השאלה האם זוהי מגמה של אסקפיזם, הניתקות מה"כאן ועכשיו", או אולי להיפך: הניתוק מהדחוף והמיידי הוא המאפשר חיבור לעולם פנימי וראייה צלולה של המציאות?